

Udateret

AFSENDER

Emil Hannover

MODTAGER

Johan Rohde

FAKTA

Dokumenttype:

Brev

Sprog:

Dansk

Arkivplacering:

Den Hirschsprungske Samling

TRANSSKRPTION

Kære Ven,

De spurgte mig i Aftes, om De, hvis Lejlighed bødes, skulde foreslaa mig som en af de 25 Indbydere i nok-omtalte Sag.

De skal ikke gøre det.

Jeg havde ikke haft meget imod at være med, hvis man fra først af var falden paa at henvende sig til mig. Men jeg vil ikke være med paa Konto af den Forpligtelse, de andre Herrer kunde føle, til at tage mig med som Deres Ven og paa Deres Forslag. Iøvrig [!] er det maaske godt, jeg ikke har været med fra første Færd, thi jeg vilde dog aldrig have været Medindbyder, hvis de Statuter, De omtalte, er at betragte som endelig vedtagne, og jeg kunde naturligvis lige saa lidt som De have forhindret dem. Jeg indrømmer Dem, at Madsen ganske sikkert kun vil købe gode Arbejder, men De vil vistnok til Gengæld indrømme mig den Sandsynlighed, at en vis Art ogsaa gode Arbejder vil blive ganske forbigaaede af ham. Lad mig nævne Willumsen, men jeg kunde nævne flere. Det var radikale Indkøb, der først og fremmest tiltrængtes, – for de radikale Kunstneres Skyld og for det gode Exempels Skyld, – og deraf faaer vi næppe mange. Der indeholdes ikke saa lidt i den Linje i Madsens Artikel i Tilskueren, hvor han siger om mig, at jeg ofte har vist størst Interesse for det forvovne i Kunsten. Det betyder jo, at Madsen ikke deler denne Interesse. Jeg har ingen Sympathi for Moderationen, og jeg har ganske særlig Antipathi for den i den uærlige Skikkelse, den har antaget i Karl Madsen. Der boer jo utvivlsomt en god Radikaler i ham, og han maskerer sig kun som Moderat af personlige og fordelagtige Grunde.

Alt det ved De lige saa godt som jeg. At De da alligevel er gaaet med til at underskrive disse Statuter

[2]

som, trods alt hvad De indvender, i helt Maal giver Madsen den Magt, De selv for enhver

Pris vilde indskrænke, begriber ieg ikke. At De har opnaaet den største Indrømmelse, De kunde opnaa efter den Sammensætning, Mødet havde, vil jeg gjerne tro. Men at De har erklæret Dem tilfreds med denne Indrømmelse forstaar jeg ikke. Dog, det tilkommer mig jo ikke at øve Kritik over Deres Handlinger. Jeg vil blot gjerne have, De skal forstaa, hvorfor jeg ved denne Lejlighed er ganske i Modstrid med Dem. Det er ikke blot af den personlige Grund, at jeg – maaske ikke helt utimeligt – føler mig en Smule tilsidesat derved, at man har fundet det passende at henvende sig til Folk som Simmelkjær, Hertz og Philipsen og ikke til mig, som dog ogsaa har vist nogen Interesse for dansk Kunsts Velfærd, selv om jeg hverken har været Madsens Forlægger eller saa generøs en Samler som Hertz eller saa god en Ven af Johansen som Simmelkjær. Men jeg har ogsaa den mere ideale Aarsag til at være i Modstrid mod Dem, at den S... Form, som denne gode Sag har antaget, aldeles ikke tilfredsstiller mine moralske Begreber. Jeg kan ikke dele den Anskuelse, De ogsaa i andre Tilfælde har udtalt, at man altid skal nøjes med (i dette Tilfælde et lurvet) Kompromis af Frygt for Sprængninger. Det er næppe en Gang saa klog Politik, som det kan synes. Thi der er Folk, som altid regner med Kompromis'er (og derfor stiller deres Fordringer højt og absolutistisk fra Begyndelsen), fordi de kjender den menneskelige Ulyst til et Enten – Eller.

Deres hengivne
Emil Hannover

Kære Ven,

De spørger mig i Aften, om De, hvis Lejlighed bødes, skulde foreslaa mig som en af de 25 Indbydere i not. omtalte Sag.

De skal ikke gøre det.

Jeg havde ikke haft noget imod at være med, hvis man fra først af var falden paa at henvende sig til mig. Men jeg vil ikke være med paa Konto af den Forpligtelse, de andre Herrer kunde føle, til at tage mig med som Deres Ven og paa Deres Forslag.

Jovrig er det maaske godt, jeg ikke har været med fra første Færd, thi jeg vilde dog aldrig have været med: indbyder, hvis de Statutter, de omtalte, er at betragte som endelig vedtagne, og jeg kunde naturligvis lige saa lidt som De have forhindret dem. Jeg indrømmer Dem, at Madsen ganske vistnok kunde vil købe gode Arbejder, men De vil vistnok til gengæld indrømme mig den Sandsynlighed, at en vis Art ogsaa gode Arbejder vil blive ganske forbigaaet af ham. Lad mig nævne Willumsen, men jeg kunde nævne flere. Det var radikale Sultkøb, der først og fremmest tiltraængtes, — for de radikale Kunstneres Skyld og for det gode Exempels Skyld, — og deraf faar vi neppe mange. Der indholdes ikke saa lidt i den Linje i Madsens Artikel i Tilskueren, hvor han siger om mig, at jeg ofte har vist størst Interesse for det forvoorne i Kunsten. Det betyder jo, at Madsen ikke deler denne Interesse. Jeg har ingen Sympathi for Moderationen, og jeg har ganske særlig Antipathi for den i den nærlige Skitscheer, den har antaget i Karl Madsen. Der bær jo utvivlsomt en god Radikaler i ham, og han maskeerer sig kun som Moderat af personlige og fordelagtige Grunde.

Alt det vet De lige saa godt som jeg. At de da alligevel er gaaet med til at underskrive disse Statutter

som, trods alt hvad De indvender, i helt maad
give maaden den magt, De selv for enhver
Pris vilde indskrænke, begriber jeg ikke. At De har
opnaaet den største indrømmelse, De kunde opnaa
efter den Sammensætning, maaske havde, vil jeg
gerne tro. Men at De har erklæret Dem tilfreds
med denne indrømmelse forstaaer jeg ikke. Dog, det
tilkommer mig jo ikke at öve Kritik over
Deres Handlinger. Jeg vil blot gerne have, De
skal forstaa, hvorfor jeg ved denne Lejlighed
er ganske i modstrid med Dem. Det er ikke blot
af den personlige Grund, at jeg - maaske ikke helt
rimeligt - føler mig en Smule tilsiadet derved,
at man har fundet det passende at henvende sig
til Folk som Simmelkjer, Hertz og Philipsen og
ikke til mig, som dog ogsaa har vist nogen Interesse
for danske Künsts Velfærd, selv om jeg hverken har
været maadens Forlægger eller saa generøs en

Samler som Hertz eller saa god en Ven af Johansen
som Simmelkjer. Men jeg har ogsaa den mere
ideale Aarsag til at være i modstrid med Dem,
at den ~~ikke~~ Form, som denne ^{gode} Sag har antaget, altsaa
ikke tilfredsstiller mine moralske Begreber. Jeg
kan ikke dele den Anskuelse, De ogsaa i andre
Tilfælde har udtalt, at man altid skal nøjes
med (i dette Tilfælde et hürvet) Kompromis af
Snægt for Sprængninger. Det er næppe en Gang saa
kløgt Politik, som det ^{Kan} synes. Thi der er Folk, som
altid regner med Kompromiser (og derfor stiller
deres Fordringer højt og absolutistisk fra Be-
gyndelsen), fordi de kjender den menneskelige
Mågt til et Bortim - Eller.

Deres hengivne

Emil Hannover.